

[Glistrup]

blevet sådan, at over 20 pct. i rente er blevet det normale udslag af den politik, som flertalspartierne har ført her i landet. Det er noget, som, når det virker dag for dag i landbrugsvirksomheder, i byerhverv, i industri og håndværk og fiskeri, overalt, simpelt hen nedslider og udmarver den enkelte virksomhed, som er grundlaget for, at Danmark overhovedet kan føre sin tilværelse videre på en socialt anstændig måde. Man kan måske i nogen tid klare sig med disse høje renter, men når de bliver ved med at komme dag efter dag, måned efter måned, så vil flere og flere arbejdspladser bryde sammen.

Det er selvfølgelig med stor bitterhed, vi i fremskridtspartiet ser et fremskridtsmandat hvert evig eneste år give op over for udviklingen herhjemme og drage til mere skattemilde himmelstrøg, så vi derigennem mister den indsats, der kan gøres på hjemmefronten over for den meget ulykkelige udvikling, som har manifesteret sig i den politik, der har været ført igennem disse 20 år.

Det er under alle omstændigheder for landets skyld nødvendigt, at vi nu får en total kursændring. Det har vi hørt om, bevares, igennem alle disse 20 år. Hvert evig eneste år, når disse partier, der skamroser sig selv som ansvarlige, har sluttet forlig, har de sagt, at nu har de virkelig opnået at lave en kursændring, underforstået, at det altså har været elendigt, hvad der har været udført i de foregående år.

Vi hørte det også fra statsministeren her i dag, hvor han siger, at det, man nu har vedtaget med valgskrækpartierne her i sidste måned, i løbet af 2-3 år vil føre til, at vi kan komme ind på ret kurs. Men det med disse 2-3 år, som vil kunne hjælpe os, har vi jo hørt igennem årene masser af gange. Hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Poul Møller og hr. Per Hækkerup og adskillige andre har sagt: giv bare tid nu i disse 2-3 år, som vi hørte det igen, men det er gået den forkerte vej hver evig eneste gang. Og vi ved jo alle sammen, præcis hvorfor det er gået den forkerte vej: fordi man svinebinder danske virksomheder med stærkere og stærkere skattebånd, således at de ikke kan komme til at opfylde deres formål: at skabe et lykkeligere og rigere Danmark. Det er jo det, der er baggrunden, og det fortsætter man med. Alle de, der stemte for i denne omgang de 12 øre mere på benzinen literen, der skulle redde Dan-

mark, eller de par procent mere, som vi skulle have i moms, ved, at det absolut ikke vil kunne komme til at fungere.

Derfor sker der det – det fremgår i og for sig også af det, regeringen med sjælden beskedenhed kalder sit »småtryk« – at man får forøget statsunderskuddet til op imod 50 mia kr. i 1981 som følge af de iværksatte foranstaltninger, at man må øge gældsætningen med netto en snes milliarder kroner allerede her i løbet af 1980 og formentlig endnu mere i løbet af 1981. Det er den udvikling, der bydes os af det, som hr. Ole Espersen i sit dagsordensforslag kalder nødvendige økonomisk-politiske foranstaltninger. Det er at forarme og ødelægge Danmark yderligere. Selvfølgelig må vi sige nej til et dagsordensforslag af den art.

Hvad angår det andet dagsordensforslag, der er fremsat, kan vi tiltræde det. For så vidt angår den del af det, der drejer sig om energiministeren, vil hr. Askjær Jørgensen senere på dagen nærmere redegøre for fremskridtspartiets synspunkter. Og med hensyn til det første led i dagsordenen fremgår vor stilling allerede af det, jeg her har sagt.

Når det fra venstres side blev ledsaget af en fremstilling af, hvor forfærdeligt det er, at vi dør rentedøden i kraft af, at gælden stiger og stiger hele vejen igennem – det var disse kinesiske vandplanter, hr. Ellemann-Jensen vader rundt i – så må man nok sige, at disse vandplanter først og fremmest er sået af partiet venstre selv. Venstre har stemt for alle de statslån, som er blevet optaget, og som nu er ved at kvæle Danmark. Venstre har stemt for de alt, alt for store offentlige udgifter, som har nødvendiggjort hele gældsoptagelsen, ved at sige ja til finansloven undtagelsesfrit hvert evig eneste år. Ikke engang i marts 1929 afveg venstre fra den linje. Hele vejen igennem har man stemt ja til det, som har været Danmarks ulykke, og så er det da selvfølgelig rart, at man nu kan se, at det fører frem til, at ulykken vælter ind over landet.

I morgen, når folkettinget sendes på sin urimeligt lange sommerferie, er situationen den, at folkettinget i 6 år, 6 måneder og 6 dage har haft en fremskridtsislæt, og jeg tror, at alle, der objektivt og ærligt vil erkende, hvordan det har været, vil sige: gid vi dog havde lyttet til fremskridtspartiet med de forslag, som blev fremsat i 1974-75-76, så havde Danmark været langt fra katastrofen! De vil